

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl soudcem Mgr. Janem Šmakalem ve věci

žalobce: **M. S.**, narozený X,
bytem X,
zastoupen advokátem Mgr. Martinem Vovsíkem,
sídlem Malá 43/6, Plzeň,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**,
sídlem Škroupova 18, Plzeň,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. PK-DSH/12203/19 ze dne 4. 12. 2019,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím č. j. MMP/279633/19 ze dne 30. 8. 2019 Magistrátu města Plzně shledal žalobce vinným přestupkem podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), v souvislosti s porušením § 18 odst. 4 téhož zákona. Tohoto přestupku se žalobce měl dopustit stručně řečeno tím, že dne 8. 4. 2019 v době okolo 10.02 hodin žalobce v Plzni na ulici Klatovská třída překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci nejméně o 52 km/hod. Magistrát za tento přestupek uložil žalobci pokutu ve výši 5 000 Kč

a zákaz řízení na všech motorových vozidel na dobu 6 měsíců. Odvolání žalobce žalovaný zamítl rozhodnutím č. j. PK-DSH/12203/19-2 ze dne 4. 12. 2019 a rozhodnutí magistrátu potvrdil.

2. Proti rozhodnutí žalovaného žalobce brojil žalobou. V ní namítl, že jeho jednání mělo být správně kvalifikováno podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona o silničním provozu, a to pro chybějící předpoklad společenské škodlivosti. Dále namítl nezohlednění absence objektivní odpovědnosti za přestupek, neboť žalobce pro náhlý výpadek rychloměru nevěděl a nemohl vědět o překročené rychlosti. Rovněž namítl porušení zásady materiální pravdy z důvodu nedostatečného dokazování, jelikož si žalovaný neopatřil doklady o závadě na žalobcově vozu, z nichž přitom vycházel znalec. Nebyla-li prověřena tvrzení žalobce, měly správní orgány postupovat v jeho prospěch.
3. Žalovaný sek žalobě uvedl, že žalobce uplatnit obdobné námitky jako v odvolání. Žalovaný se k nim tedy podrobně vyjádřil již v napadeném rozhodnutí. K přestupku nepřistupoval jako k případu objektivní odpovědnosti. U žalobce shledal nejméně nevědomou nedbalost, přičemž daná forma zavinění postačovala pro odpovědnost za přestupek. Žalovaný rovněž setrval na svých závěrech ohledně nepoužitelnosti odborného vyjádření znalce Ing. Žaluda. Žalovaný mohl a měl vědět o povinnosti dodržovat rychlost jízdy 50 km/hod. Navíc je obecně známo, že řidič rozpozná zrychlení svého vozu. Jednání žalobce představovalo společensky nebezpečné zaviněné jednání, bylo tedy správně právně kvalifikováno.
4. Žaloba není důvodná.
5. V souzené věci nebylo sporné, že v obci v místě s nejvyšší dovolenou rychlostí 50 km/h řídil žalobce rychlostí nejméně 102 km/h. Žalobce nerozporoval ani to, že se (zaviněně) dopustil přestupku spočívajícím v překročení nejvyšší povolené rychlosti, neboť se mylně domníval, že v místě je dovolena nejvyšší rychlost 70 km/h. Podstatou věci tak je tvrzení žalobce, že nemohl s ohledem provedení a výkon vozu (Mercedes-Benz AMG C 63 S, tj. luxusní vůz sportovní verze se čtyřlitrovým, dvojité přeplňovaným osmiválcovým motorem) rozpoznat, že instinktivním sešlápnutím plynového pedálu v reakci na náhlou poruchu rychloměru překročí rychlost v obci o 40 km/h a více, tedy že zaviněným jednáním naplní znaky jedné z kvalifikovaných skutkových podstat přestupku. Má-li soud stručně shrnout své závěry: žalobce to poznat mohl (a měl).
6. V podrobnostech lze odkázat na rozhodnutí žalovaného a jemu předcházející rozhodnutí magistrátu, protože se oba správní orgány s touto argumentací dostatečně a po právu vypořádaly.
7. Podle magistrátu se žalobce přestupku dopustil nejméně z nevědomé nedbalosti. Nevědomá nedbalost se vyznačuje tím, že pachatel nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl [§ 15 odst. 3 písm. b) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky]. Pro zavinění je tedy podstatné, aby pachatel alespoň mohl vědět, že ohrožuje či porušuje zájem chráněný zákonem.
8. Sám žalobce uznal, že se zaviněně dopustil překročení rychlosti v obci, neboť mohl a měl vědět, že je v místě dovolena nejvyšší rychlost 50 km/h a že jede rychleji. Zavinění se ovšem musí vztahovat ke všem znakům skutkové podstaty [z mnohých srov. nálezy sp. zn. I. ÚS 4068/14 ze dne 31. 3. 2016 (N 56/80 SbNU 667), odst. 34–35]. To v souzené věci znamená, že žalobce se dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 2 zákona o

silničním provozu pouze, pokud *vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům* alespoň měl a mohl vědět, že při řízení vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 40 km/h.

9. Protože nebylo sporu o tom, že žalobce mohl a měl vědět, že je v obci v místě s nejvyšší povolenou rychlostí 50 km/h, je pro zavinění rozhodující, zda mohl a měl vědět, že jede rychlostí 90 km/h a více. V tom je příléhavý závěr obou správních orgánů, že žalobce je dlouholetým aktivním řidičem, takže by měl být schopen vlastními smysly rámcově rozpoznat rychlost vozu. Toto poznání pro něj mělo být o to jednodušší, že rychlost vozidla mohl odhadovat ve vztahu k protijedoucím vozidlům, zástavbě a vegetaci (jejich existence v místě přestupku jasně plyne z fotografií na č. l. 4 a 5 správního spisu).
10. Samotná obhajovací argumentace žalobce pak v jeho prospěch příliš nesvědčí. Jestliže byl přesvědčen, že jede rychlostí přibližně 66 km/h, musel si být vědom toho, že sešlápnutím plynového pedálu může s ohledem na potenciál vozu v okamžiku výrazně překročit domnělý rychlostní limit 70 km/h. Tomu ostatně odpovídá, že sešlápnutím plynu žalobce reagoval na klesající ukazatel rychlosti, nikoliv na nějaký znatelný úbytek výkonu motoru či rychlosti vozu. Kromě výkonu vozu si žalobce mohl a měl být vědom i provedení (a povahy) vozu, jichž se sám dovolával, tedy že při zvýšení rychlosti například nedochází ke zvýšení hlučnosti v kabině či jinému zhoštění jízdního komfortu. Nepochybně si tedy mohl představit, že se takto příčinný vztah může rozvinout. Byl k tomu i povinen podle § 5 odst. 1 písm. b) a c) zákona o silničním provozu, neboť měl sledovat situaci v provozu (a tedy i okolnosti významné pro přiměřenost rychlosti) a přizpůsobit svou jízdu technickým vlastnostem vozu.
11. S ohledem na uvedené tak nebylo pro posouzení věci nezbytné, aby správní orgány doplňovaly dokazování k poruše rychloměru. Pro posouzení věci by to nic nového nepřineslo.
12. Příléhavé jsou i důvody, pro které magistrát nepřihlédl k odbornému vyjádření Ing. Ž. Jeho úvahy o tom, že ve voze obdobného typu nelze bez funkčního rychloměru poznat zvýšení rychlosti o 20 až 30 km/h, jsou spekulativní (vychází z vyšší počáteční rychlosti, než žalobce uvedl) a nenáleží znalci z oboru ekonomika, doprava a strojírenství. Nad rámec toho jen soud dodává, že znalec se tím vyjadřoval k otázce, která mu nebyla položena (srov. části 1. *Úvod* a 4.2 *Závěr*), a především znalec podle fotografií posuzoval jinou část Klatovské třídy, než na které došlo k přestupku. Příhodně tu vzdálenější z města. Na policejních fotografiích (č. l. 4 a 5 správního spisu) je totiž zřejmá zastávka městské hromadné dopravy *Borský park* a přilehlá zástavba, kdežto znalec vychází z pohledu od zastávky *Věžnice Bory*, která má ze zřejmých důvodů dosti odlišný charakter přilehlé zástavby.
13. S ohledem na okolnosti případu i pojetí žalobní argumentace jsou nedůvodné námitky vůči společenské škodlivosti jednání žalobce. Materiální stránku přestupku je třeba posuzovat s ohledem na základní, nikoliv kvalifikovanou skutkovou podstatu (srov. rozsudek NSS č. j. 1 As 118/2012-23 ze dne 27. 9. 2012). Hranici předpokládanou základní skutkovou podstatou žalobce překročil nejméně o 52 km/h (jel tedy dvakrát rychleji, než měl), takže škodlivost jeho jednání je zjevná.
14. Žalobci tak lze přisvědčit toliko v tom, že v okolnostech jeho případu není příléhavý žalovaným dokazovaný rozsudek NSS č. j. 1 As 73/2009-78 ze dne 22. 10. 2009. Jeho obecně formulovaná právní věta totiž přesahuje skutkové okolnosti, které Nejvyšší správní

soud soudil, a nemá oporu v odpovídající argumentaci (nebyla nijak složitá otázka zavinění žalobce u překročení rychlosti za situace, kdy předem věděl o nefungujícím rychloměru, a podstatnou otázku zavinění u kvalifikované skutkové podstaty rozsudek výslovně neřeší).

15. Z uvedených důvodů soud dospěl k závěru, že nedošlo k vadám řízení před žalovaným a že jeho rozhodnutí je zákonné. Žalobu proto zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a úspěšnému žalovanému nevznikly náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Žádný z účastníků tak nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 věta první s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu do dvou týdnů od jeho doručení. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 30. listopadu 2020

Mgr. Jan Šmakal v.r.
soudce